

Han talte med høj Røst, bekendte med skaanselsløs Aabenhed sin Brøde for Menigheden, der ved denne ene Lejlighed havde indfundet sig fuldtallig, saa mange maatte staa op ude i Midtergangen. Men derpaa vendte han sig mod det Præsteskab, der havde forskudt ham. Han sagde, hvad han nu vidste, at hans Synd, saa grim den ogsaa var, dog i Vorherres Øjne var ringe i Sammenligning med den Skamløshed, hvormed snart sagt alle Guds Tjenere forraadte hans Kirke og forfalskede Evangeliet. Han erklærede, at Vorherre hellere saae Drukkenbolte, Skørlevnere, ja Røvere og Mordere staa paa Landets Prækestole end disse fjantede og æresyge Præster, der boledede med Verden og kildrede de ugudeliges Øren med løsagtig Snak om de højeste Ting.

Der var bleven Uro i Kirken. Man saae sig uvilkaarlig om efter Politi. Mange rejste sig og vilde gaa. Men Mads Vestrup lod sig ikke skræmme. Den før saa modløse og bekymringsfulde Mand, der havde haft saa forsagte Tanker om sig selv og Forsynets Bestemmelse med ham, var vaagnet op som en ulveglubsk Herrens Stridsmand, havde beredt sig til, som der stod skrevet, at binde op om sine Lænder og give Hjem og Børn i Guds Varetægt for at samle de forsprængte Rester af hans Menighed til Kamp mod Helvede.

Mens han talte, hørte han Kerubernes Hærskrig i Luf-ten, og han opløftede sine Hænder, da han sluttede med „for sidste Gang at bekende vor gamle Tro i dette